

EKTESKAPET, er det snart avleggs?

EKTESKAPET, er det snart avleggs?

Norsk utgave av
Why Marriage! Soon Obsolete?

Hefte opprinnelig skrevet av Herbert W. Armstrong (1892 - 1986)

Copyright © 1986 Guds Verdensvide Menighet
Alle rettigheter forbeholdes
Trykt i England

EKTESKAPET

Er ekteskapet på vei ut?

Er hor fortsatt galt?

Vil hjemmet som institusjon med sitt familieliv forsvinne fra vårt samfunn?

Hvordan og når ble ekteskapet innstiftet? Har det når alt kommer til alt noen nødvendig funksjon?

Dette heftet kaster et granskende blikk på ekteskap, hjem og familieliv som institusjon — og åpenbarer en forbløffende, ja sjokkerende sannhet som har vært fullstendig oversett av vitenskap, religion og undervisning, såvel som av samfunnet!

Noen psykologer, som har tatt ekteskapet som samfunnsordning opp til revisjon, er kommet med rystende uttalelser om den nærmeste fremtid. Ut fra sitt profesjonelle syn mener de faktisk at utviklingen går i retning av en oppløsning av skikken med ekteskap, og at den er i ferd med å tilta i styrke!

Er det forbausende?

Ja sannelig! Men ikke bare bryter ekteskapet sammen rundt oss; selve nytteverdiene og det ønskelige ved ekteskapet trekkes nå sterkt i tvil!

Er ekteskapet på vei ut, etter alle disse generasjoner og århundrer? Skal hjemmet og familielivet forsvinne fra menneskesamfunnet?

Utrolig?

Artikler som går inn for denne utviklingen og disse tankene blir stadig mer alminnelige i ukeblader og aviser.

Forutsigelser forekommer på trykk om at ekteskapet snart ikke lenger vil være den sosialt forlangte norm for seksuell forening. Antall førektekapelige svangerskap er økende og faller sammen med samfunnets økende anerkjennelse av forholdet og synkende følelse av skam.

Men har ekteskapet overhodet noen nødvendig funksjon?

Dette vil for mange synes å være et meningsløst og dumt spørsmål. Vi tar ekteskapet for gitt. Barn som vokser opp i normale hjem med foreldre, gjerne med søsken og med barn i tilsvarende familier og hjem rundt om, antar naturlig nok at de i sin tur vil bli gift. For 50 år siden ville ingen under lignende forhold ha tenkt på å betvile ekteskapet som institusjon. Den gang ville ingen selv i sine lønligste tanker ha spurt seg hvorvidt ekteskapet var ønskelig i vårt samfunn eller ikke.

Hvorfor i det hele tatt ekteskap?

Hvorfor ekteskap? Spørsmålet i seg selv synes sjokkerende!

Men enkelte psykologer *stiller* faktisk dette spørsmålet. Og vi bør ikke tar ting for gitt uten å undersøke dem. Hvis en tradisjon eller en skikk er riktig, da vil den tåle å bli gransket.

Så vi tør stille spørsmålet!

Hvordan oppstod så ekteskapet som institusjon?

Så merkelig det enn kan synes, så vet «autoritetene» — psykologene, sosiologene, legene, forskerne og skolefolk — det ikke! Alle som en godtar disse «autoritetene» utviklingslæren.

Dette er verd å tenke over! Hvis mennesket oppstod som et resultat av en gradvis utviklingsprosess ned gjennom år-millionene fra en eller annen laverestående dyreart under menneskets nivå, en art som var lik menneskeapene, eller stamfar til dem, *hvordan* og *når* ble da skikken med ekteskap innstiftet! Og HVORFOR?

Dyrene er av hann- og hunnkjønn. Pattedyrene får avkom av sin egen art, nøyaktig som menneskene. Men dyrene *gifter seg ikke!* Hvis mennesket bare er den høyeste blant dyreartene, på hvilket trinn i utviklingen opptok nestenmennesket eller «menneskedyret» skikken med ekteskap?

Og HVORFOR?

Ingen av de «andre» dyrene har gjort det!

Hvis mennesket ikke først fikk morallbudene av en høyere autoritet, når, hvorfor og hvordan innstiftet da mennesket dem?

«Den kristne autoritet» under lupen

På den annen side har den kristne verden trodd på en skapelse av en Skaper. Så vi har *fortsatt* foran oss en sak som trenger å bli alvorlig undersøkt!

Hvis vi skal godta den tradisjonelle kristendom som den rette ivaretager av morallovene, må vi fortsatt spørre oss: Hvorfor ekteskapet? Ja, *hvorfor?* Psykologer spør: Har tradisjonell kristendom svaret?

Visse kirkesamfunn lærer at sølibatets *ugifte* tilstand rangerer høyere enn ekteskapet. Og de lærer at den eneste hensikt med seksuallivet er å få avkom.

Vi trenger å *tenke over* dette!

Hvis seksuallivet har formering som eneste formål — hvis seksuallivet ikke har noen rettmessig plass i ekteskapet *unntatt* for å få barn — og hvis den *ugifte* stand står høyere enn den *gifte*, må vi ikke da, i betraktning av at ekteskapet ikke er nødvendig for formeringen, slutte at ekteskapet ikke er ønskelig? Ville det ikke da være bedre med seksualliv for formeringen og så for øvrig leve i denne høyere *ugifte* stand?

Det ville selvsagt si at hor er moralsk riktigere enn ekteskapelig samliv! Vi må tenke over hvor et slikt resonnement og en slik lære fører oss hen!

Jeg gjentar: Formeringsprosessen blant pattedyr er den samme som for mennesker. Dyrene formerer seg — de gifter seg ikke! Ekteskapet er ikke nødvendig for formering. I dag finner en god del formering blant menneskene sted utenfor ekteskapet! Og denne trenden bare øker. Og samfunnet er på full fart til å bli mere tolerant, og er i ferd med å godta det helt.

Er det da noen rasjonell og rettmessig grunn til at mennesker som formerer seg skal gifte seg, mens dyr som også går med unger ikke gjør det?

Ja, det er det så sannelig! Men ikke mange synes å forstå det. Det rette svar er blitt oversett — såvel av tradisjonell kristendom som av dem som holder seg til utviklingslæren.

Har du noensinne sett en kalv bli født?

Du trenger å forstå dette.

Formeringsprosessen er nøyaktig den samme for pat-

tedyr som for mennesker. Men ut over det er dyr og mennesker ytterst forskjellige.

Har du noensinne vært vitne til en kalv bli født? Faren, oksen, sender ikke bud etter jordmor. Den tar heller ikke den vordende mor med på noen fødselsklinikk. Etter all sannsynlighet er den ikke engang i nærheten.

Pattedyr trenger ikke hjelp under fødselen. De trengte det ihvertfall ikke før menneskene med sine «vitenskapelige» og andre moderne metoder for oppaling og stell av dyr hadde frembragt degenererte forhold hvor eierne i noen tilfeller må tilkalle dyrlege.

Men normalt føder kua ganske enkelt kalven på marken, eller kanskje på båsen, uten hjelp eller nærvær av andre. Straks spekalven er født, kommer den seg vaklende på bena mens kua står tafatt og venter. Hun behøver ikke ta seg av kalven, lære den å spise eller gå. Den nyfødte kalven er kanskje litt vaklende til å begynne med. Kanskje faller den et par ganger. Men i løpet av få minutter er den oppe på alle fire og begynner å gå.

Men går den noe bestemt sted hen? Ja, så visst! Ingen trenger å lære den eller vise den vei. Den *vet* hvor den kan finne maten.

Hvordan vet den det?

Jo, dyrene kommer til verden med innebygget instinkt. De trenger ikke å lære, eller å bli lært. De tenker seg ikke frem til en avgjørelse, eller handler ut fra en beslutning. Instinktet leder dem automatisk.

Alt dette er annerledes med en nyfødt baby. Den rene formeringsprosessen er den samme. Men som ovenfor nevnt, utover dette er *forskjellen* mellom dyr og mennesker enorm.

Hvor lang tid tar det for et barn å lære å gå? Som regel et år, og ofte lenger. Et spebarn er ytterst hjelpeløst. Det har ikke engang styring over avføringen. Det har intet instinkt i ordets egentlige betydning. Det må bli tatt hånd om og læres opp. Det trenger foreldre som tar seg av det, beskytter det, lærer det opp og gir det kjærlighet.

Det modnes så meget langsommere enn dyrene. Og dog er dets potensielle muligheter så uendelig mye større. Istedenfor bare en dyrehjerne med innebygget automatisk instinkt, har babyen *forstand*. Ved fødselen er det foreløpig ingen viten

knyttet til forstanden. Men barnet har mulighet for å absorbere kunnskap — og dernest til å resonnere, forestille seg ting, tenke kreativt, planlegge og forme, til å gjøre seg opp en mening, uttrykke en dom, til å oppøve vilje og selvdisciplin. Og videre har det evne til å nyte musikk, litteratur, kunst og det som er viktigere: Til å utvikle sans for moral og åndelige verdier, ja, endog til å utvikle en rettskaffen karakter.

Den *eneste* hensikt med dyrenes kjønnsliv er formering, men hos menneskene er formeringen ikke den eneste hensikt, som vi skal se!

For den uendelige mer opphøyede hensikt med menneskelivet trenger den nyfødte babyen foreldrenes omsorg, opplæring, ledelse og kjærlighet — og å få vokse opp i et hjem og oppleve familielivet.

Uendelig mer opphøyet?

Et øyeblikk, bare!

Sa jeg *uendelig mer opphøyet* enn dyrelivet?

Det var nøyaktig hva jeg sa!

Og skjønt det kan synes utrolig, det er nøyaktig hva jeg mener.

Hvis mennesket hadde utviklet seg fra lavere dyrearter og var frembragt uten noen hensikt og plan, av iboende krefter blottet for intelligens — hvis det ikke hadde vært noen tilsiktet plan av en allvitende Skaper — ingen mening med at menneskene var satt her på jorden — da måtte vi i høy grad spørre oss: «Hvorfor ekteskapet?» Og dog har skarpe hjerner gjennom århundrene forgjeves famlet i mørke for å sanke kunnskap om denne mening. Kanskje de fleste har tatt ekteskap og familieliv for gitt, og selv fulgt skikken.

Men de forstod ikke HVORFOR.

Årsaken er forbløffende!

Den som tror på en gudløs utvikling, kan ikke se noen uendelig mer opphøyet mening med en babys fødsel enn med en kalvs eller en kattunges. Han kan bare se at menneskebarnet er mer fremskredent i antatt utvikling etter evolusjonsteorien. Men ikke noen *uendelig mer opphøyet* mulighet.

La oss være ærlige og ta spørsmålet alvorlig. Er det ikke noe fornuftsstridig at vitenskapen aldri har bevist evolusjonsteorien, og dog likevel holder seg til den — *som en tro?* Og

videre at vitenskapen aldri har *motbevist* eksistensen av et allvist Personlig vesen — Gud Skaper — hvis eksistens er bevist og beviselig? Og allikevel nekter forskere med få unntak så meget som å ta i betraktning muligheten av det overnaturlige i deres postulater.

En skribent forklarte at det var forskernes følte motvilje mot å godta Guds eksistens. Men det er ikke bare motvilje. Det er psykologisk opprør når mennesker nekter å anerkjenne det faktum at deres Skaper eksisterer!

Dette er skrevet for dem som *er* villige til å overveie saken. Og det som i det følgende skal overveies, er kanskje så fullstendig nytt for deg at det kan synes utrolig.

Likevel, tenk over det!

Vei og sammenlign det som forklarer ekteskapets HVORFOR med de eneste tenkelige synspunkter som man kan nå frem til, sett fra et evolusjonsteoretisk synspunkt. Ja, tenk over det! Vurder hva en som påstår seg å være Gud og Skaper åpenbarer! Og *bedøm* så om denne ærefryktinngytende åpenbaring gir mer mening enn den eneste mulige forklaring utviklingslæren gir. Bedøm *selv* om den gir en mer rasjonell og inspirerende mening med livet. Undersøk og avvei den mot den håpløse mangel på mening, hensikt eller bestemmelse med menneskelivet, som evolusjonsteorien byr på.

Se nå hva Den Ene som i verdens bestselger, Bibelen, kaller seg Gud og Skaper, forteller om seg selv og om meningen med menneskets eksistens, med seksuallivet og med ekteskapet som institusjon.

Du vil ikke få lese de tradisjonelle overtroiske fabler som er forkastet av vitenskapen og som av forskere betegnes som «fundamentalisme». Det som følger er ingen ny «teori» eller tolkning eller en idé utklekket av mennesker. Det er kun hva boken rett ut sier, uten noen form for tolkning. Det er bare hva som har stått skrevet der gjennom århundrene — og likevel bør du forberede deg på å bli overrasket, ja sjokkert over å lese det som både «vitenskap» og «religion» fullstendig har oversett.

Er dette Gud som taler?

Hvem er det som taler? Profeten Jesaja skrev det ned — men han siterer den taler som sier seg å være Gud!

«Jeg er Herren og det er ingen annen; foruten meg er det ingen Gud,» sier han som er sitert (Jes. 45:5).

Og videre: «Så sier Herren, Israels Hellige, han som skapte det: Spør meg om de kommende ting! La meg dra omsorg for mine barn og for mine henders verk! Jeg har gjort jorden, og menneskene på den har jeg skapt; mine hender er det som har utspent himmelen, og all dens hær har jeg latt fremstå» (v. 11–12).

Og enda videre: «For så sier Herren som skapte himmelen og jorden, han som er Gud, han som dannet jorden og gjorde den . . . : Jeg er Herren og det er ingen annen . . . Hvem har kunngjort dette fra fordums tid, forkynt det for lenge siden? Mon ikke jeg, Herren? Og det er ingen annen Gud foruten meg . . . Ved meg selv har jeg svoret, et sannhetsord er utgått av min munn, et ord som ikke skal vende tilbake: For meg skal hvert kne bøye seg . . .» (vers 18–23).

Når tiden er inne skal vi få se om denne Ene som gjør krav på å være Gud, ikke vil være i stand til å tvinge hver ateist og hver agnostiker i kne og få dem til å bøye seg i ydmyk anerkjennelse for ham — selv om han må bryte deres opprørske ben!

Denne Ene som påstår seg å være Gud, gir *bevis* på at han er Gud. Hvilket bevis? Evnen til FORUT å fortelle hva som skal skje — og så med kraft la det skje.

Han som er sitert, gjør krav på å være Gud: «Hvem vil I ligne meg med og stille meg sammen med? Hvem vil I sammenligne meg med, så vi skulle være like? . . . Kom i hu de forrige ting fra gammel tid, at jeg er Gud, og ingen annen, at jeg er Gud, og at det er ingen som jeg, jeg som fra begynnelsen forkynner enden, og fra fordums tid det som ikke er skjedd, jeg som sier: Mitt råd skal bli fullbyrdet, og alt det jeg vil, det gjør jeg . . . jeg har både sagt det og vil la det komme; jeg har uttenkt det, jeg vil også gjøre det» (Jes. 46:5, 9–11).

Og så utfordrer denne Personlighet, som er sitert og som påstår seg å være Gud, tvilerne. Han sier til dem: « . . . De skal . . . legge seg på hjerte!» Ja, jeg har bedt våre lesere *legge seg det på hjerte!*

Og nå sier Den Ene, sitert som GUD: « . . . Legge seg på hjerte og forstå at Herren hånd har gjort dette, og Israels

Hellige skapt det. Kom hit med eders sak, sier Herren; kom frem med eders bevisgrunner, sier Jakobs konge. La dem komme frem med dem og kunngjøre for oss hva som skal hende! Kunngjør hva det er I tidligere har spådd, så vi kan akte på det og lære dets utfall å kjenne! Eller la oss høre *de tilkommende ting!* Kunngjør hva som skal komme heretter, så vi kan vite at I er guder! Ja, gjør noe godt eller noe ondt, så vi med forundring kan se det alle sammen! Se, I er intet, og eders gjerning ingenting» (Jes. 41:20-24.)

Slik utfordrer og latterliggjør Gud den som spotter — og viser at evnen til å profetere og la profetiene gå i oppfyllelse, er *bevis* på Gud.

Han som påstår han er Gud, har i Bibelens profetier for 1900 til 2500 år siden forutsagt hva som skulle skje med hver eneste større by i datidens verden; og hvert folk — og hver eneste profeti er gått i oppfyllelse!

Hvor betydelige er de Guds-benektende forskere i forhold til den Gud de nekter å anerkjenne?

«Se, folkeferd er som en dråpe av et spann, og som et støvgrann i en vektskål er de aktet; se, øyene er som det fine støv han lar fare til værs... Alle folkene er som intet for ham; som ingenting og bare tomhet er det aktet av ham. Hvem vil I da ligne Gud med?» (Jes. 40:15-18).

Så la oss nå vurdere hva denne Ene, som påstår seg å være Gud, åpenbarer. Selv om du kanskje har lest Bibelen, bør du forberede deg på å bli overrasket!

Mennesket — et resultat av utvikling, eller skapt?

I Bibelens aller første kapitel åpenbarer han som er sitert som vår Skaper, den overveldende *forskjell* på menneskets og dyrs formering.

Les det. Jeg vil ikke forsøke å fortolke det, så gjør heller ikke du det. Ta det som det står.

«Og Gud skapte de store sjødyr og alt levende som rører seg, som det vrimler av i vannet, *hvert etter sitt slag*, og alle vingede fugler, *hver etter sitt slag*... fe, kryp og ville dyr, *hvert etter sitt slag!* Og det ble så. Og Gud gjorde de ville dyr, *hvert etter sitt slag, og feet etter sitt slag*» (1. Mos. 1:21-25).

Uten fortolkning sier dette at Gud skapte fisk etter deres

spesielle slag, fugler etter deres spesielle fugleslag, feet etter fe-slaget. Hvert *slag* eller art kan ha varianter, men hver av dem formerer seg etter sitt slag. Gud skapte ikke dyr etter fiskeartene, eller fisk etter encellede amøbearter, men fisk etter fiskearten. Fisk utviklet seg ikke etter amøbearter, men, sier skapelsesberetningen, de ble skapt etter fiskearten, og likeens feet etter fe-slaget.

Hva så med mennesket?

Fortsett beretningen: «Og Gud sa: La oss gjøre mennesker i *vårt* bilde, etter *vår* lignelse . . . Og Gud *skapte* mennesket i sitt bilde» (vers 26-27). Dette motsier *teorien* om at mennesket er det høyeste av dyrene, utviklet fra laverestående pattedyr. Det sier at Gud skapte mennesket etter Guds-arten.

Hvordan Gud enn ser ut, så gjorde han mennesket lik seg selv, med samme form og skikkelse. I hans lignelse — etter hans slag!

Dette sier altså at Gud gjorde feet etter fe-arten og mennesket etter Guds-arten! Dette bekrefter på en måte som nær sagt ingen har forstått i vår forførte verden i dag, at Gud reproducerer seg etter sin egen art! Og det er ganske overraskende! Og dog er det bekreftet gjennom hele Bibelen, både i Det gamle og Det nye testamente!

La oss gjøre dette klart!

Dette sier at mennesket ble formet i *Guds* lignelse.

Og hva er så Gud *lik*? Mange skriftsteder åpenbarer hva Gud sier han er lik. Vi trenger ikke å gjette, tenke oss det, eller skape oss guder i vårt bilde.

Det er for eksempel åpenbart i dusinvis av skriftsteder at Gud har hender. Se f.eks. 2. Mos. 9:3; Job 1:11, osv. Hans «høyre hånd» er nevnt. Han har fingre (2. Mos. 31:18). Gud skapte mennesket med hender og fingre, men dyrene har hover, poter, klør, vinger og finner. Det står klart skrevet i Bibelen at Gud har armer, ben, føtter, to øyne, en nese, en munn, stemme, to ører; kort sagt, Gud har form og skikkelse som menneskene.

Gud har et sinn som kan tenke kreativt, konstruere, planlegge og resonnerer. Det har også mennesket, selv om det er ufullkomment. Dyrene har bare en dyrehjerne med automatiske instinkter, uten den tenkeevne, visdom, dømmekraft,

sans for moralsk ansvar og selvbeherskelse som menneskesinnet eller et guddommelig sinn har.

Mennesket var altså formet og dannet i Guds skikkelse, i hans lignelse.

Men Gud er ånd (Joh. 4:24). Han består av ånd, men han dannet mennesket av materie: «Og Gud Herren dannet mennesket av jordens muld og blåste livets ånde i hans nese; og mennesket ble til en levende sjel» (1. Mos 2:7).

Mennesket *har* ikke en sjel, det *er* en sjel, dannet av stoffet fra marken, hvilket vil si at sjelen består av stoff og kan dø: «Den sjel som synder, skal dø» (Esek. 18:4, 10, Lindberg), uansett Satans løgner (1. Mos. 3:4), som en forført «tradisjonell kristendom» har overtatt fra hedenske religioner. 1. Mos. 2:7 er også sitert i 1. Kor. 15:45, fulgt av: «Men det åndelige er ikke det første, men det naturlige, deretter [ved en oppstandelse] det åndelige. Det første menneske var av jorden, *jordisk*; det annet menneske [Kristus] er av himmelen... og likesom *vi* [omvendte mennesker] har båret den *jordiskes* bilde, så skal vi og [ved en oppstandelse] bære den *himmelskes* bilde» (vers 46–49). Hele dette kapitlet handler om oppstandelsen.

Det er altså beskrevet at Gud består av ånd, men i form og skikkelse slik han formet og dannet mennesket, som består av MATERIE, men som ved en oppstandelse har muligheten til senere å bestå av ånd, på samme måte som Gud.

Du bør lese dette igjen. *Oppstandelsen* er det eneste håp det dødelige menneske er gitt i Det nye testamente!

Hva har vi altså så langt? Gud, som består av ånd, skapte fisk, fugler og dyr, *hver især etter sin art*. Men Gud skapte mennesket etter Guds art. Det er enda mye mer som må forklares om dette, men så mye er slått fast så langt:

Mennesket er ikke et dyr!

Men ut over dette — hva er egentlig Gud?

Den guddommelige familie?

Merket du deg at «Gud sa: La oss...»?

Ikke: «La meg!» «La oss gjøre mennesker i *vårt* bilde, etter *vår* lignelse.»

Hvorfor dette «oss» og «vår»? Hvorfor flertallsform?

Bla tilbake til begynnelsen. De første ord i hele Bibelen

er : «I begynnelsen hadde Gud skapt himlene og jorden» (1. Mos. 1:1, Lindberg).

Dette er skrevet på norsk. Men det var Moses som opprinnelig ble inspirert av Gud til å skrive dem, og Moses skrev på hebraisk. Det norske ordet «Gud» er oversatt fra det hebraiske *Elohim*. Moses skrev *Elohim*, et substantiv som indikerer mer enn en i en enhet. Det kan være et kollektiv, slik ordene «familie» eller «menighet» er kollektiver.

Jeg tilhører *Armstrongfamilien*. Vi hadde fire barn. Jeg er «Armstrong». Min kone var også «Armstrong», fra det øyeblikk hun giftet seg med meg. Vår sønn Richard David var «Armstrong», han var min sønn. Jeg er «Armstrong», og selv om Richard David døde i en bilulykke, var han «Armstrong». Vi var to forskjellige *personer* — men vi tilhørte samme familie. Min andre sønn var en annen *person*, men han var også «Armstrong» og del av *Armstrongfamilien*. Denne ene *Armstrongfamilien*.

Vi var altså én familie — men vi var seks personer!

Menneskekroppen er ett legeme, men den har mange lemmer — to armer, to ben, ti fingre, ti tær, to øyne, to ører, en nese. Gud sammenligner den ene menighet med menneskekroppen: «For likesom legemet er *ett* og har *mange lemmer*, men alle legemets lemmer, om de enn er mange, dog er ett legeme, således er det også med Kristus; for vi er jo *alle* døpt med én Ånd til å være ETT LEGEME [menigheten] . . . » (1. Kor. 12:12-13).

Elohim er ikke to Guder, eller tre Guder, eller mange Guder — *Elohim* er én Gud, men består av mer enn én guddommelig person.

Og *Elohim* er en guddommelig familie!

Har du ikke tenkt deg Gud som en *person* — en enkelt personlighet?

Denne ene Gud, *Elohim*, denne ene guddommelige familien, har et overhode, nemlig Den Ene som vi kaller Faderen. Hans navn er GUD. Jesus kalte ham «Far». Han er Den Ene som de fleste av oss har tenkt på som den personlighet som er Gud. Jesus var hans Sønn. Og ved en oppstandelse fra de døde er Jesus hans guddommelige Sønn (Rom. 1:4), og Jesus er også Gud (Joh. 1:1; Hebr. 1:8).

Merk deg hvor klart dette er åpenbart.

Jesus født som Guds Sønn!

I forbindelse med Guds evangelium skriver Paulus «om hans Sønn, som etter kjødet er kommet av Davids ætt . . . » (Rom. 1:1, 3). Dvs. menneskelig sett — etter kjødet — som menneske, var Jesus sønn av David. Fortsett så i vers 4: «Som etter hellighets ånd er godtgjort å være *Guds veldige Sønn* ved oppstandelsen fra de døde, Jesus Kristus, vår Herre.»

Tenk igjennom dette. Jesus ble født av en menneskemor — gjort til menneske, nøyaktig slik du og jeg er det. Selv om han var unnfanget ved Gud — ikke hadde et menneske til far — så var han dog et menneske, en mann som kunne dø. Den kjensgjerning at han hadde Gud som opphav — var unnfanget ved Gud og båret og født av et menneske, en kvinne — beviser at menneskene er av Gudsarten, og ikke av en eller annen dyreart. Menneskelig sett var Jesus gjennom sin mor, jomfru Maria, en sønn eller etterkommer av David.

Men etter at han en gang var født som menneske, døde Jesus. Og så, ved en oppstandelse, ble han født for annen gang. Og *denne* gang ble han «godtgjort å være Guds . . . Sønn». Denne gang født «veldig» — med makt — «etter hellighets ånd». Men les det uten disse beskrivende ordene: Han var «Guds . . . Sønn ved oppstandelsen fra de døde».

Dette vil si at han ble født for annen gang — og denne annen fødsel var en *oppstandelse!*

Dette er hva Bibelen mener med frelse — med å bli frelst — når det gjelder menneskefamilien som sådan. For også vi kan bli født på ny — ved en oppstandelse.

Ved oppstandelsen ble Jesus født som Guds guddommelige Sønn, med guddommelig makt. Han som hadde vært født menneske og som døde, ble ved en oppstandelse født på ny inn i den guddommelige familien Gud. Han er ett med Gud. Han er sann Gud, slik som også Gud Fader er Gud. Gud er guddommelig. Jesus, unnfanget ved ham, ble født guddommelig ved en oppstandelse.

Legg i Hebreerne 1 merke til at Faderen sier om Sønnen, Jesus: «Din trone, Gud, står i all evighet» (vers 8).

Jesus er Gud — «ved oppstandelsen fra de døde» (Rom. 1:4). Og *Elohim* sa: «La oss gjøre mennesker i vårt bilde, etter vår lignelse» (1. Mos. 1:26), slik at også vi mennesker, dersom

vi blir unnfanget ved Gud, likesom Jesus kan bli født inn i den guddommelige familien som heter *Elohim!*

Jesus født på ny!

Jesus ble født én gang, som menneske, av jomfru Maria. Han ble den gang født som en etterkommer av David, og kunne dø. Han var *unnfanget* (ikke født, men unnfanget) ved Gud, på en måte som intet annet menneske noensinne er unnfanget.

Når det gjelder unnfangelsen for hans fødsel som *menneske*, var Jesus det eneste menneske som noensinne ble unnfanget på den måten — Guds enbårne Sønn.

Men i tillegg var Jesus også guddommelig unnfanget ved Guds Hellige Ånd, helt fra sin fødsel som menneske, for å bli født på ny — og da som Guds *guddommelige* Sønn, ved oppstandelsen fra de døde (Rom. 1:4).

Som sann Gud, siden sin oppstandelse, var han følgelig den *første* som ble slik født av MANGE BRØDRE! « . . . Forat Han skulle være den førstefødte blant mange brødre » (Rom. 8:29). Dette med å være den «*førstefødte*» kan ikke vise til hans fødsel som menneske i Betlehem.

Dette antyder ikke at Jesus var en synder som måtte frelses fra synd. For til tross for at Jesus ble fristet på alle måter slik vi blir det, så syndet han ikke en eneste gang. Han døde ikke for å sone straffen for egne synder — for de fantes ikke. Han tok tvert imot på seg *våre* synder. Han døde for å sone *vår* straff på våre vegne!

Det er derfor korrekt å si at Jesus ble «født på ny». «Førstefødt», ikke som menneske, men som Gud «ved oppstandelsen».

Jeg har vist deg fra Romerne 1:1-4, at Jesus virkelig *ble* født *på ny* etter at han var født som menneske av jomfru Maria, født av Gud ved en oppstandelse fra de døde. Men det innebærer på ingen måte at han trengte frelse fra synd, slik vi gjør det. Snarere muliggjorde hans oppstandelse vår endelige frelse — vår gjenfødelse — født av Gud, slik Jesus ble det — ved en oppstandelse (Rom. 5:10).

Dette gjør det ganske klart hvorfor Gud gjorde mennesket etter Gudsarten — ikke etter en eller annen dyreart. Vi ligner bare dyrene på den måten at vi består av stoff, at vi

har et tidsbegrenset liv med åndedrett og blodsirkulasjon og er avhengig av mat og drikke.

Vi ble en gang født til en midlertidig, fysisk eksistens, men med det herlige potensial, den mulighet å bli født på ny — slik Jesus ble født for annen gang, ved en oppstandelse. Og da skal vi bestå av Ånd slik som Jesus gjør i dag. Ikke lenger med en midlertidig fysisk eksistens. Da skal vi ha liv i oss selv — iboende evig liv!

Meningen med menneskelivet er å bli født av Gud — å komme inn i Guds Rike — den guddommelige Gudsfamilien!

Hva er Guds Rike?

La oss forstå opprinnelsen, meningen og hensikten med ekteskapet.

Jesus ble en gang født som menneske av jomfru Maria. Født menneske av en menneskemor. Han var et menneske, og han kunne dø — for oss (Hebr. 2:9). Han døde for våre synder, men han ble født på ny ved oppstandelsen fra de døde, inn i Familien Gud, som Guds veldige Sønn (Rom. 1:4).

Hva med oss — vi som er mennesker?

Jesus lærte at også vi kan bli født inn i Gudsfamilien, som er Guds Rike, hvilket vi klart skal få se.

Gudsfamilien er også Guds *Rike*.

La oss gjøre dette klart:

Et av verdens riker i dag er Tyrkia. Tyrkene nedstammer fra Esau. De er Esaus *familie*, han som var Jakobs tvillingbror, som har utviklet seg til en nasjon — et rike.

Elohim er den guddommelige familie. Men «i begynnelsen skapte *Elohim* . . .» (1. Mos. 1:1). Gudsfamilien er *Skaper*-familien. Og Gud hersker over sin skapning. Guds trone i himmelen (Åp. 3:21; Jes. 66:1) er setet for universets styre.

Gudsfamilien er altså den verdens-*herskende* familie — en familie som hersker — *regjerer* — og som derfor er et styre — og dermed også et *rike* — det høyeste rike.

Da Jesus kom og underviste om Guds Rike, talte han om Guds Familie og om hvordan vi mennesker, gjennom ham, kan bli født inn i den!

Jesus sa: «Uten at noen blir født på ny, kan han ikke se Guds rike» (Joh. 3:3).

Gud ER dette Riket. Gud består av ånd (Joh. 4:24).

Mennesker kan ikke se ånd. Vi kan ikke se Gud. Da Gud er dette Guds Rike, kan ikke det menneskelige øye se dette Riket. (Du bør skrive etter vårt gratis hefte *Hva menes egentlig med Guds Rike?*)

Unnfanget — så født

Legg videre merke til: «... Uten at noen blir født av vann og Ånd, kan han ikke komme inn i Guds rike» (Joh. 3:5). Nå sier Jesus at vi — om vi blir født på ny — født av Gud — faktisk kan komme inn i Guds Rike. Det er noe vi kan komme inn i — ved en fødsel nummer to — ved å bli født inn i det!

I fortsettelsen, vers 6-8, forklarer Jesus at da vi ble født, ble vi født av kjøtt og blod — av stoff — og derfor er vi nå jordisk kjøtt og blod. Men når vi er født *på ny*, neste gang født av Ånden — Ånd som er Gud — da skal vi *være* ånd, slik Gud er ånd — og ikke lenger være kjøtt og blod.

Men før vi ble født som mennesker, ble vi først unnfanget ved våre menneskefedre. Vi ble unnfanget før vi ble født. Vi ble født en gang. Vi kan bli født *på ny*. Men neste gang må vi bli unnfanget av Ånden — Gud — før vi kan bli FØDT AV Gud.

Så enkelt er det. Det er klart fremstilt i Bibelen. Det er faktisk forbausende at nesten ingen forstår det.

På den årlige pinsedag (kalt førstegrødens høytid og ukenes høytid i Det gamle testamente) som fulgte Jesu oppstandelse og himmelfart til Guds trone, gav Peter denne anvisningen: «Omvend eder, og enhver av eder la seg døpe på Jesu Kristi navn til syndenes forlatelse, så skal I få den Hellige Ånds gavel!» (Apg. 2:38.)

Så blir Guds Hellige Ånd — Guds egen Ånd, som utgår fra Faderens egen person — mottatt i det enkelte sinn for å ta bolig i det enkelte menneskelige individ. Han har da *tatt opp i seg Faderens liv* — han er unnfanget ved Faderen.

Hva så?

«Men dersom hans Ånd som oppvakte Jesus fra de døde [da Jesus ble født på ny inn i Gudsfamilien], bor i eder, da skal han som oppvakte Kristus fra de døde, også levendegjøre eders dødelige legemer ved sin Ånd, som bor i eder» (Rom. 8:11).

Hvis du på denne måten er unnfanget ved Gud — ved

Gudsfamiliens Far — og hans Ånd bor i deg, så skal også du i oppstandelsens time bli født på ny — født ved Gud inn i Familien Gud, slik Jesus ble det. Du vil da ikke lenger være menneske — ikke lenger bestå av stoff — av menneskekjøtt. Du skal da være ånd, slik Gud er ånd.

Allerede nå Guds sønner

Straks ved unnfangelsen, etter at du har mottatt Guds Hellige Ånds gave, er du allerede Guds barn, om enn ennå menneske. «For alle som blir *ledet* av Guds Ånd, de er Guds barn» (Rom. 8:14; *Studiebibelen*). «I fikk barnekårets Ånd, ved hvilken vi roper: Abba, Fader! Ånden selv vitner med vår ånd at vi er Guds barn; men er vi barn, da er vi også arvinger, Guds arvinger og Kristi medarvinger» (Rom. 8:15-17).

Og igjen: «I elskede! Nå er vi Guds barn, og det er ennå ikke åpenbart hva vi skal bli» — det vil si, det er ennå ikke åpenbart hva vi skal bli ved oppstandelsen — det er ennå ikke synlig — «vi vet at når han åpenbares, da skal vi bli ham like» — bli slik som Jesus nå er (1. Joh. 3:2). Han er nå Ånd — sann Gud!

Se så hva Gud åpenbarer gjennom Paulus.

Han sier at Guds Rike er noe vi kan *arve*. Men ikke mens vi er i dette liv — ikke mens vi er mennesker av kjøtt og blod. Som forklart ovenfor, nå er vi bare ARVINGER, *hvis* vi tilhører Kristus! «Men dette sier jeg, brødre, at kjøtt og blod kan ikke arve Guds rike . . .» (1. Kor. 15:50). Jesus sa vi ikke kan *se* Guds Rike (Joh. 3:3) eller komme inn i det (vers 5) før vi er født på ny. Så vi er ikke født på ny så lenge vi er mennesker!

Lès det igjen!

Gud inspirerte Paulus til å si at mens vi ennå er «kjøtt og blod» — mennesker — kan vi ikke arve Guds Rike. Jesus sa at nå er vi «født av kjødet», og derfor er vi nå *kjød!* Men når vi er født *på ny* — født av Ånden (Gud), da skal vi *være ånd* — ikke lenger kjøtt og blod!

Dette sier rett ut at ingen hittil er «født på ny» mens han ennå er menneske. Vi er nå kommende arvinger — *unnfangede* barn av Gud. Men vi kan bli *FØDT på ny* — når vi *arver* Riket, når vi kommer inn i det. Så ingen er født på ny mens han ennå er menneske.

Nei, men mennesker av kjøtt og blod kan bli *unnfanget*

ved Gud — ikke ennå født åndelig, men unnfanget som Guds barn — og således blir vi *nå* hans ARVINGER (Gal. 3:29; Rom. 8:14-17). Nå bare kommende arvinger, idet vi vil motta arven, når vi er *født* av Ånden — når vi blir åndevesener! — når vi *kommer inn* i Guds Familie.

Les videre, i 1. Kor. 15:51-54. Det er ved en *oppstandelse*, eller ved en øyeblikkelig *forvandling* fra dødelig til udødelig, fra stofflig kjøtt til ånd, fra menneske til guddommelig, at vi kan arve Guds Rike — komme inn i, eller bli født inn i, den ærefryktinngytende guddommelige familie!

Da vil selv våre forgjengelige legemer bli gjort av ånd lik Jesu herliggjorte legeme (Fil. 3:21).

Men se forskjellen:

Jesus var unnfanget ved Gud, selv før han ble født som menneske av jomfru Maria — mens alle andre mennesker bare er blitt unnfanget ved en menneskefar. Dertil var Jesus åndelig unnfanget som Guds Sønn fra det øyeblikk befruktningen fant sted og fra fødselen — noe vi ikke var.

Jesus syndet aldri, han trengte ikke tilgivelse. Vi har syndet og trenger absolutt tilgivelse. Men ved ham kan vi angre og omvende oss, bli tilgitt — bli forsonet med Gud ved Kristi død for oss, og ved hans *liv* (Rom. 5:10) (ved hans oppstandelse) motta Guds Hellige Ånd, som da *unnfanger* oss som Guds barn — hans arvinger — for senere å bli *født* av Ham, og dermed motta arven — hvilket vil si å komme *inn* i Riket, Guds guddommelige familie. Når vi mottar hans Hellige Ånd, blir vi unnfanget som Guds barn. Vi kaller ham Far. (For en mere detaljert og teknisk redegjørelse av dette så viktige emne bør du bestille vårt gratis hefte *Hva menes egentlig med «født på ny»?*)

Ekteskapets opprinnelse

Hvilket vidunderlig mysterium — hvilken vidunderlig sannhet!

Hvorfor er verden, selv dens religioner og bekjennende kristne kirkesamfunn, blitt forblindet for disse ting? Bibelen er full av dem! Det er det budskap Jesus, Peter, endog Paulus kom med!

Men hva har alt dette med ekteskapet som institusjon å gjøre?

Det har på alle måter med dette å gjøre! Det er selve hensikten med ekteskapet.

Om det ikke hadde vært for selve den kjensgjerning at vi er skapt i Guds likhet for å bli født av Gud, født inn i Guds egen familie, ville ekteskapet som institusjon — som øver oss opp og gir oss erfaring i familielivet — aldri blitt innstiftet. Hvis vi bare var dyr, et resultat av utvikling, ville ekteskapet aldri ha eksistert.

Menneskene har aldri uttenkt, formet eller innført forholdet i ekteskapet med hjem og familieliv. Ekteskapet ble innstiftet av Gud, ikke av mennesket. Det styres av Guds lover, og mennesket har i Guds øyne ikke herredømme over det.

Gud er en familie!

Det var kun til mennesket at han testamenterte sin form for liv — familielivet.

Gud er en styrende, regjerende familie — og derfor er Gud et *kongerike*.

Jesus var Guds Sønn. Han kalte den store, suverene Personlighet som er denne Families overhode for «Far». «Far» er en familietittel som tilkommer familiens overhode! Et far og sønn-forhold er et familieforhold.

Når vi dødelige mennesker, som nå består av kjøtt og blod, mottar Guds Hellige Ånd, er selve Guds *liv* blitt innpodet i oss — og vi kaller ham «Far». Vi blir hans unnfangede barn. Det er et familieforhold! Vi som er mennesker av kjøtt og blod, har da fått innpodet *i oss* Guds eget livs guddommelige «sæd». Denne Hellige Ånd *i oss forandrer* oss.

Hvor latterlig og meningsløst er det ikke at bekjennende kristne som påstår at de er «Guds barn», kaller hverandre «brødre i Herren» og kaller Gud «Far», og så nekter de at Gud er en familie og at vi faktisk kan bli født inn i selve hans guddommelige familie — at vi kan bli Ånd som han er det, bli guddommelige slik han er guddommelig!

Hvor dumt å kalle Gud «Far», å påstå at man er hans barn, å si at man allerede er «født på ny», og så tro at vi alltid skal være av en helt annen art, at vi vil være en langt lavere type vesener som er langt under både Faderen og Kristus!

Og hvor blindt er det å nekte denne klare og enkle Bibel-lære og isteden å følge de falske profeters falske lære

sammen med forførte hærskarer som bekjenner seg som kristne! Når en blind leder en blind, faller de begge i grøften av uvitenhet, overtro og forførelse!

Men legg nå videre merke til følgende!

Hvem er medlem av menigheten?

Hvem er egentlig anerkjent av Gud som medlem av hans menighet?

Det er bare de som tilhører Kristus som er Guds arvinger (Gal. 3:29). En som er født hedning kan gjennom Kristus åndelig sett bli en av Abrahams barn og dermed arving. Men hvem er det så som tilhører Kristus?

«Men I er ikke i kjødet, men i Ånden, såfremt Guds Ånd bor i eder; men har noen ikke Kristi Ånd, da hører han ikke ham til» (Rom. 8:9). Så det er bare de som har Guds Hellige Ånd iboende i seg som er i Kristi legeme, den sanne kirke.

Og på ny, «for vi er jo alle døpt med [dyppet, senket inn i] én Ånd til å være ett legeme . . . » (1. Kor. 12:13). Hvilket «legeme» er det her tale om? «Men nå er I Kristi legeme og hans lemmer, hvert etter sin del. Og Gud satte i menigheten først noen til apostler . . . » osv. (vers 27–28). Vi er satt inn i Guds menighet ved at Den Hellige Ånd tar bolig i oss. Den sanne menighet er det sammensatte legeme av lemmer (den kollektive forsamling av medlemmer), hvor Guds Hellige Ånd bor i hver enkelt av dem.

Den sanne menighet består med andre ord av dem som er unnfanget som Guds barn, Guds ARVINGER gjennom Kristus. De er kommet inn i menigheten, men ennå ikke inn i den faktiske guddommelige familie eller rike. Guds menighet vil ved Kristi gjenkomst bli til Guds Rike.

Skal bli viet til Kristus

Noe annet vil samtidig skje.

Menigheten blir i Det nye testamente kalt Kristi brud.

Legg merke til sammenligningen: «For mannen er hustruens hode, likesom Kristus er menighetens hode . . . for at han selv kunne fremstille menigheten for seg i herlighet . . . » (Ef. 5:23, 27). Dette viser klart at forholdet mellom mann og hustru er identisk med det forholdet som eksisterer mellom Kristus og menigheten.

Når vil Kristus fremstille menigheten for seg? Jesus er allerede født som Guds guddommelige Sønn ved oppstandelsen. Han er sann Gud, og bærer, eller opprettholder, hele det vidstrakte univers ved sin krafts ord (Hebr. 1:1-4). Han er herliggjort! Han er den FØRSTEFØDTE blant mange brødre (Rom. 8:29). Vi som er unnfanget ved Gud, som nå er Guds arvinger, vil bli *herliggjort* med ham (Rom. 8:17) — våre forjengelige legemer av dødelig materie av kjøtt og blod forvandlet og omdannet så det er likt med hans herlighetslegeme (Fil. 3:21).

Han vil fremstille menigheten for seg i herlighet, når den er blitt herliggjort, omdannet fra materie til ånd, fra menneskelig til guddommelig.

Og når vil dette skje? Når han kommer igjen som kongenes Konge og herrenes Herre, for å opprette Guds styre over alle folkeslag (Åp. 19:11-16).

Guds Familie, Guds Rike, vil styre og regjere alle nasjoner.

Det vil finne sted på den tid som i Åpenbaringsens profeti er beskrevet som «den siste basun». «Og den syvende engel blåste, og høye røster lot seg høre i himmelen, som sa: Kongedømmet over verden er tilfalt vår Herre og hans salvede, og han skal være konge i all evighet» (Åp. 11-15).

Og videre: «Og jeg hørte likesom en lyd . . . som sa: Halleluja! for Gud Herren, den allmechtige, er blitt konge! La oss glede og fryde oss og gi ham æren! for Lammets BRYLLUP er kommet, og *hans brud* har gjort seg rede, og det er henne gitt å kle seg i rent og skinnende fint lin. For det fine lin er de helliges rettferdige gjerninger» (Åp. 19:6-8). Menigheten, de rettferdige hellige, blir her beskrevet som fremstilt for ham som en *herlig* (eller herliggjort) menighet, uten plett eller rynke.

Men fortsett samme sted: «Og han sier til meg: Skriv: Salige er de som er innbudt til Lammets *bryllups* nattverd!» (vers 9.) «Lammet» er selvsagt Jesus Kristus (Joh. 1:29, 36; Åp. 5:6).

Skal Kristus gifte seg på ny?

Det eksisterte et symbolsk ekteskap mellom Kristus og den gamle Israels menighet. Det gamle testamente var en EKTE-

SKAPSPAKT (Jer. 3:14). Men på grunn av hennes horelevned hadde han skilt seg fra henne (Jer. 3:8). Dette var i overensstemmelse med de lover Gud gav Israel (5. Mos. 24:1; Esek. 16:38). Men ekteskap, spesielt slik det er i Det nye testamente, er ment for livstid. En av partenes død oppløser det. Folket Israel var selvfølgelig Det gamle testamentes *menighet* (Apg. 7:38), kalt «Israels menighet». «Menighet» og «kirke» er synonyme begreper, det betyr det samme.

Men Det nye testamentes sanne Israel er ikke uomvendte innfødte israelitter av *rase*, men ved *nåde* ved Den Hellige Ånd, slik det er forklart i Ef. 2:11-22 og Rom. 11.

La meg gjøre dette helt klart.

Apostelen Paulus sa til de hedningefødte kristne i Galatia: «Men hører I Kristus til, da er I [dere hedningefødte kristne] jo Abrahams ætt [Israel], *arvinger* etter løfte» (Gal. 3:29). Det er gjort klart (Rom. 8:9) at bare de som har Guds Hellige Ånd iboende i seg, hører Kristus til. De er israelitter av *nåde*, ikke av *rase*!

Det åndelige Israel

Til de hedningefødte efeserne skrev Paulus: «Kom derfor i hu at I som fordem var hedninger i kjøttet . . . at I på den tid stod utenfor Kristus, utelukket fra Israels borgerrett . . . men nå, i Kristus Jesus, er I som fordem var langt borte [fra nasjonen Israel], kommet nær til ved Kristi blod . . . Så er I da ikke lenger fremmede og utlendinger, men I er de helliges medborgere og Guds hushold [et familieforhold]» (Ef. 2:11-13, 19). Romerne 11 viser klart at det åndelige «Israel» i dag vil si menigheten, uansett israelsk eller hedensk avstamning. Uomvendte som *rasemessig* stammer ned fra Israel, er avskåret på grunn av synd.

Det gammeltestamentlige «ekteskap» endte i skilsmisse (Jer. 3:8). Senere kom Kristus til jorden og døde for menneskehetens synder. Men han ble født på ny ved oppstandelsen — født guddommelig, som sann Gud — den første som ble født slik blant *mange brødre*!

Etter at disse «brødrene», disse kristne som nå, åndelig sett, utgjør Det nye testamentes sanne Israel, er blitt fullkommentgjort (Ef. 4:12-13) og er oppstått ved Jesu gjenkomst i herlighet og guddommelig makt — og således også er født av

Gud — så vil de bli fremstilt for ham «uten plett eller rynke». Og når dette skjer, da skal de gifte seg med ham!

Innkøst i Guds Rike

Hvilken rang får så menigheten da?

Den endrede, forvandlede Guds menighet skal da bli Guds Rike. Det vil si, den skal komme, bli født, inn i riket.

Faderen er overhodet. Kristus er hans Sønn. Menigheten vil da være forvandlet til udødelig ånd for å bli Kristi hustru, og samtidig Guds barn i Gudsfamilien. Det er et familieforhold!

Legg videre merke til følgende!

Jesus gav enda et bilde av dette bryllupet i lignelsen i Matteus 25: «Da skal himlenes rike [Markus, Lukas og Johannes bruker alle uttrykket «Guds Rike». Det er ikke et rike *i* Gud eller *i* himmelen, like lite som Andresens bank er en bank inne i Andresen. Genitivformen indikerer eierforholdet. Andresen eide banken. Gud eier og styrer riket. Det er et kongerike styrt fra himmelen.] være å ligne med ti jomfruer som tok sine lamper og gikk ut for å møte brudgommen . . . Men midt på natten lød der et rop: Se, brudgommen kommer! gå ham i møte!» Dette gir et bilde på Jesu komme og hans menighet som stiger opp for å møte ham i luften. « . . . Og de som var rede, gikk inn med ham til bryllupet; og døren ble lukket [foran de andre]» (vers 1, 6, 10).

Menighetens bryllup med den herliggjorte Kristus blir også omtalt i Matteus 22:2, hvor Faderen (Gud) er fremstilt som en Konge som lager i stand bryllup for sin sønn.

Barn vil bli født

Hva så?

Hvorfor dette guddommelige ekteskapet — dette ekteskapet innen Guds familie eller Rike?

For det første gir dette oss nok et positivt bevis på at Guds Rike er en familie — med Far, Sønn og Sønnens hustru. De som er i Guds sanne menighet, som nå er unnfanget som arvinger, er allerede nå Guds barn, om enn ennå ikke født, og de kaller ham Far. Men til den tid vil disse Guds unnfangede barn bli født av Gud — fortsatt hans barn på samme måte som Kristus fortsatt er hans sønn — da guddommelige

— men da skal vi også (kollektivt, samlet) være Kristi hustru.

Og hvorfor? Hva så?

Så skal mange barn bli åndelig født ved denne guddommelige foreningen. Det vil i høy grad forøke den guddommelige familien som utgjør Guds Rike.

Hvordan?

I løpet av de tusen år, som tar til med bryllupet, vil Gud ved Kristus og hans guddommelige hustru gå inn for å frelse verden!

Få har grepet og forstått denne herlige sannheten. Vår tid i dag er ikke den tid da Gud virkelig går inn for å frelse verden, slik denne verdens gud, Satan, har forført den «kristne» verden til å anta. Satan er meget aktiv i dag. Kristus strever ikke med å hamle opp med Satan, slik nesten alle bekjennende kristne antar.

Det ville kreve et helt hefte bare å gjøre denne sannheten alene fullstendig klart. Jeg skal forklare det kort og i summarisk form.

Ikke eneste tid for frelse

Gud har avsatt et tidsrom på 7000 år for sin mesterplan for å gjennomføre sin hensikt her på jorden. De første 6000 årene har Gud hovedsakelig holdt seg «i bakgrunnen», unntatt for visse begrensede guddommelige inngrep. Gud kalte sine profeter. Han oppreiste sin menighet for å ha den som hans redskap for å fullføre et bestemt oppdrag i verden.

Og likevel har Gud stort sett ikke blandet seg inn i denne verdens saker eller i de enkeltes liv. Denne verden er Satans verden — og Gud har tillatt det. Gud gav menneskene moralsk handlefrihet. Han satte sin ufravikelige lov i virksomhet, som fører til fred, velsignelser og overflod om den blir fulgt; men som fører til forbannelser om den blir overtrått. Han tvinger menneskene til å velge. Hver og en må velge selv, enten positivt eller ved ikke å reagere. Gud har gjort sin sannhet tilgjengelig! Men han «tvangsfører» oss ikke med den.

Jesus kom og ble utsatt for den største prøve, fristet av Satan. Han overvant Satan. Ved å lystre Gud under den aller alvorligste prøven, kvalifiserte han seg til å overta Satans posisjon som jordens regent. Men Jesus overtok ikke regerin-

gen på den tid. Han ble ikke den gang innsatt i dette embete. Satan har fortsatt Guds tillatelse til å spille sin avskyelige rolle som denne verdens forfører.

De kirker som *bekjenner seg til Kristus* (men som ikke lystrer ham), har gått ut fra at Gud i de siste vel 1900 årene har deltatt i en rasende tvekamp med Satan. De tror at Gud fortvilet har søkt å «få alle frelst». Satan har vært glupsk og på alle måter listig i sin motstand mot Gud og sitt forsøk på å føre «alle i fortapelse». Og dette, tror de, er den eneste «frelsens dag». Hvis dette var sant, ville Satan ha vist seg meget mektigere enn Gud. Satan får det overveldende flertall «ufrelst». Dette viser Satan som seierherre over Gud.

Men Guds makt er suveren og hans hensikt består.

Dette er ikke den eneste «frelsens dag». I uttrykket i 2. Korinterbrev 6:2, som er et sitat fra Jesaja 49:8, skulle det ha stått «en» frelsens dag.

Jesus sa helt klart: «Ingen kan komme til meg uten at Faderen, som har sendt meg, drar ham, og jeg skal oppreise ham på den ytterste dag [ved oppstandelsen]» (Joh. 6:44).

Og igjen: «... Ingen kan komme til meg uten at det er gitt ham av Faderen» (vers 65). (Vårt gratis hefte *Hva er de frelstes lønn?* og særtrykket «Is This the Only Day of Salvation?» forklarer dette bibelske prinsippet mere utførlig.)

Men når Kristus kommer tilbake til jorden, kommer han i hele Den Allmektige Guds eneveldige, fryktinngytende makt og herlighet! Han kommer i strålende prakt som kongenes Konge for å nedlegge hver eneste menneskeregjering på jorden og etablere en verdensregjering, Guds styre.

Kristus kommer for å frelse

Når han kommer, vil han allerede være kronet, idet han allerede vil ha fått kongekronene, og det vil være mange av dem. Han dro til himmelen for å få seg overdratt hele jordens regjeringsmakt av Faderen — universets Styrrer. Noe av det første han vil gjøre er å avsette Satan (Åp. 20:1-3). Overhodet ingen konkurranse! Satan vil ikke være til stede for å konkurrere. Mennesket vil da ha hatt sine tilmålte 6000 år til å skrive leksen om opprør mot Guds lover og styre. Mennesket har skrevet denne leksen i angst og lidelse og med menneskeblod. Men til denne dag har det nektet å ta lærdom av leksen.

Men med Satan ute av veien, med den herliggjorte Kristus som styrer, og med hans strålende ekteskap med bruden, Guds Ånds-fødte barn, vil dette ekteskapet unnfange millioner på millioner av barn.

Jesus vil da gå inn for å *frelse* verden! Og det vil si å forandre menneskene individuelt ved denne forvandlingsprosessen fra dødelig til udødelig — fra mennesker til guddommelige vesener!

Da vil Faderen ved sin Ånd dra *alle* mennesker til Kristus! Men ikke alle vil ta imot. Lignelsen i Matteus 25:31-33, 41-46 viser klart at Gud skapte oss med moralsk handlefrihet. Vi må ta våre egne beslutninger. Men *ingen* vil da bli forført, slik alle folkeslag er det i dag (Åp. 12:9; 20:3; 17:2; 18:3). Alle vil da kjenne sannheten (Jes. 11:9). Alle vil bli kalt — dradd ved Guds Hellige Ånd — sikret omvendelse om de er villige.

Alle vil leve i en verden styrt av Kristus! Og under hans overnaturlige, guddommelige regjering vil jorden snart bli fylt med lykke og overflod. Analfabetene vil bli utdannet. De *vranglærte* vil bli *omskolert* i sannhet. Istedenfor slumkvarterer, fordervede områder, urenlige og skitne strøk, vil det komme skjønne, inspirerende, helsebringende boligkvarterer fulle av liv.

Hele verden vil kjenne til de fryktelige, ulykkelige resultatene av 6000 års menneskestell under Satans styre — opprørets vei mot Guds lover. Hele verden vil se skjønnheten, fremgangen, den styrkende sunnhet og glede som blir resultatet av at alle blir tvunget til å lyde Guds lover. Alle vil vite at de kan få evig liv i gave fra Gud.

Men selv da vil noen, kanskje mange, fremdeles gjøre opprør og fortsatt forkaste Guds vei. Fortsatt nekte å omvende seg. Fortsatt nekte å komme til Gud ved og gjennom Jesus Kristus som personlig frelser. Men de *frelste* vil da ganske visst ta imot frelsen og evig liv!

Men hvordan vil dette ekteskapet produsere barn?

Kristi ekteskap vil avle barn

De som blir kalt nå, i løpet av vår tidsalder, og som angrer og virkelig tar imot Kristus som Frelser, som følger Guds Ånd og virkelig seirer, de vil ikke bare være med i

ekteskapet med Kristus, men vil styre med ham (Åp. 2:26-27; 3:21; 1. Kor. 6:2-3) og skal være prester så vel som konger (Åp. 5:10; 20:6).

Når de hellige er gjort udødelige og samlet er blitt Kristi hustru, vil de dødelige mennesker som fortsatt er i live på jorden, bli styrt av Kristus og *dem*. De dødelige vil bli lært opp og styrt av udødelige. De som da virkelig angrep og når frem til frelsen gjennom Kristus, vil *da* motta Guds gave, Den Hellige Ånd. Og så skal *de* arve Guds Rike.

Etter sin gjenkomst som Konge over alle folkeslag, når han sitter på sin herlighetstrone, først da skal han si til de omvendte: «Kom hit, I min Faders velsignede! *arv* riket» (Matt. 25:31-34). Slik skal de bli født av Gud — bli født inn i Guds familie.

Slik skal den forvandlede menighets ekteskap med Kristus resultere i unnfangelse og fødsel av guddommelige barn — barn som i løpet av Kristi tusenårige styre blir Ånds-fødte, og etter all sannsynlighet vil det bli utallige millioner av dem. Du kan lese om det i Jesaja 11:10-13 og Romerne 11:25-26 og i mange andre skriftsteder.

Til slutt — den veldige sannhet

Få så til syvende og sist tak i denne veldige sannheten.

Så utrolig det enn måtte lyde for dem som er forført av denne verdens gud og hans falske prester: Gud er en familie!

Gud er Skaperfamilien som styrer sin skapning. Derfor er Gud også et *kongerike!* Og i mennesket reproducerer Gud sin egen art (1. Mos. 1:26).

Ekteskap og familieliv er et forhold på det guddommelige plan.

Menneskets potensielle mulighet, hensikten med menneskelivet på denne jord, er å bli født inn i Guds Rike — i Guds familie!

Ned gjennom historien har filosofer, skarpe hjerner og prester, som har vært avskåret fra Guds åpenbaring, forgjeves forsøkt å finne frem til en eller annen mening med menneskelivet, en eller annen hensikt med tilværelsen. Det rette svar har hele tiden stått i Guds Ord.

Dyrene formerer seg, men de gifter seg ikke. Dyrene nyter ikke velsignelsene som følger hjem og familieliv.

Englene har intet seksualliv (Matt. 22:30), og de gifter seg ikke.

Av alle former for liv, uansett om det er planter, dyr eller engler, er ingen blitt gitt dette forholdet på Guds plan, som ekteskap og familieliv faktisk kan være, unntatt menneskene, som er potensielle arvinger til Guds familie.

Gud er mer enn én Person. Det finnes bare én Gud, men Gud er en familie som består av mer enn én guddommelig Person. Den har Faderen som Overhode; Jesus Kristus som hans guddommelige Sønn; de som er blitt omvendt frem til Kristi gjenkomst i makt og herlighet, som Kristi hustru; og de som etter hvert blir omvendt og forvandlet til guddommelige udødelige opp igjennom tusenårsperioden, som de guddommelige barn av denne forening.

Menneskets veldige potensielle mulighet er å komme inn i det guddommelige familieliv!

Menneskets overveldende eksistensberettigelse er å bli gift med Kristus.

Ekteskapet er av Gud!

Ekteskapet er for *mennesket* såvel som for Gud, fordi mennesket var gjort etter Guds lignelse, i hans guddommelige bilde!

Ekteskapet er et aller helligste overnaturlige gode — og oppløsningen av det (bortsett fra etter Bibelens klart definererte normer) er en dødssynd som innebærer dødsstraff, *evig straff*! *Evig død*! Med mindre den enkelte angrer, vender seg vekk fra sin synd og mottar frelse ved Guds nåde gjennom Kristus.

Ekteskapet ble gitt til menneskeheten for å gjøre oss skikket for evig liv i Gudsfamilien! To av De ti bud i Guds åndelige grunnlov beskytter direkte og éntydig ekteskapets hellige stand.

Det kan ikke tenkes et mer vidunderlig fysisk gode i vårt dødelige liv enn et lykkelig ekteskap, basert på sann kjærlighet, respekt, ærlighet og trofasthet — især når der er oppvoksende barn å være glad i, ta seg av, lære og oppdra i vår Herre Jesu Kristi oppfostring og formaning.

Ekteskapet snart avleggs? *Aldri!*

Tvert imot, de eneste mennesker som vil være i live etter at Guds mesterplan til slutt har fullført Guds hensikt her på

jorden, vil være de som er gjort udødelige og guddommelige og som lever i all evighet i den glade, lykksalige familieenhet som er selve Den Evige Guds liv!

Klarer du å fatte denne storslåtte sannheten?

Jeg har her gitt deg den største, mest dyrebare og verdifulle *sannhet* du noensinne kan kjenne til.

Mennesket, og bare mennesket av alle eksisterende livsformer, kan bli født inn i Guds familie, som er Guds Rike. Dette var Jesu evangelium!

Familieforholdet er et forhold på GUDS plan. Og av alle hans skapninger gav Gud det utelukkende til mennesket.

Av alle livsformer — planter, dyr, engler — var alene mennesket skapt for ekteskapet og for å nyte gleden av et hjem og et familieforhold!

Og menneskets iboende mulighet, selve hensikten med livet, er at mennesket, etter at det er født på ny, født av Gud, født inn i Guds familie, kan nyte dette velsignede ekteskap og familieliv i lykksalig glede til evig til!

Tenk over dette!

Og takk Gud for det!

SUPPLERENDE LESESTOFF

Guds Verdensvide Menighet utgir mange fargerike, opplysende hefter innen et vidt spekter av bibelske emner. Fire er nevnt nedenfor.

Hvordan få slutt på dine ØKONOMISKE BEKYMRINGER

Hvorfor har så mange i et velstandssamfunn som verden aldri har sett maken til, slike fortvilte økonomiske bekymringer? *Hvorfor* så mye problemer og strev med å få endene til å møtes?

Hvorfor ble vi født?

Ble menneskeheten skapt og plassert her av en intelligent og Allmektig Skaper, og i en bestemt hensikt? Og hva var i så fall denne hensikten — og hvorfor er menneskeheten så totalt uvitende om den?

Aldri tidligere forstått Hvorfor menneskeheten ikke kan fri seg fra sine plager

Menneskets produksjon av viten har vært fulgt av misnøye, vold, krig og menneskelig lidelse, så mennesket snart vil stå på randen av selvutsløttelse! Hvorfor dette paradoks av beundringsverdig materiell fremgang midt i et stadig økende menneskelig forfall?

De syv lover for suksess

Hvorfor er det så få som har suksess i livet? Hva er suksess? Dette heftet gir det overraskende svar på et av livets vanskeligste spørsmål, og beviser at intet menneske behøver å bli en fiasko. Forutsetningen for suksess er at du selv anvender disse syv virksomme lovene.

Skriv etter dine egne eksemplarer av de ovennevnte publikasjonene. De sendes gratis som en opplysningstjeneste i offentlighetens interesse.

VÅRE POSTADRESSER VERDEN OVER

- Norge:** Den Enkle Sannhet, Postboks 2513 Solli, N-0203 Oslo 2
- Danmark:** Den Enkle Sannhet, Postboks 211, DK-8100 Århus C
- Sverige:** Den Enkle Sannhet, Postbox 5380, S-102 46 Stockholm
- Storbritannia, resten av Europa og Midtøsten:** The Plain Truth, P.O. Box 111, Borehamwood, Herts., England WD6 1LU
- Tyskland:** Ambassador College, Postfach 1129, D-5300 Bonn 1, Vest-Tyskland
- Sveits:** Le Monde à Venir, Case Postale 10, 91 rue de la Servette, CH-1211 Genève 7
- Frankrike:** Le Monde à Venir, B.P. 64, F-75662 Paris CEDEX 14
- Spania:** Ambassador College, Apartado Postal 1230, 28080-Madrid
- Holland og belgisk Flandern:** Ambassador College, Postbus 444, 3430 AK Nieuwegein, Nederland
- Italia:** La Pura Verità, Casella Postale 10349, I-00144 Roma
- Israel:** Ambassador College, P.O. Box 19111, Jerusalem
- Canada:** Worldwide Church of God, P.O. Box 44, Station A, Vancouver, B.C. V6C 2M2
- Canada (fransktalende):** Le Monde à Venir, B.P. 121, Succ. A, Montreal, P.Q. H3C 1C5
- Mexico:** Institución Ambassador, Apartado Postal 5-595, México 06500 D.F.
- Syd-Amerika:** Institución Ambassador, Apartado Aéreo 11430, Bogotá 1. D.E., Colombia
- Vestindia:** Worldwide Church of God, G.P.O. Box 6063, San Juan, Puerto Rico 00936
- Australia, India, Sri Lanka og Sydøst-Asia:** Worldwide Church of God, P.O. Box 202, Burleigh Heads, Queensland 4220, Australia
- New Zealand og Stillehavsoyene:** Ambassador College, P.O. Box 2709, Auckland 1, New Zealand
- Filippinene:** Worldwide Church of God, P.O. Box 1111, Makati, Metro Manila 3117
- Syd-Afrika:** Ambassador College, P.O. Box 5644, Cape Town 8000
- Zimbabwe:** Worldwide Church of God, P.O. Box U.A. 30, Union Ave., Harare
- Nigeria:** Worldwide Church of God, PMB 21006, Ikeja, Lagos State
- Ghana:** Worldwide Church of God, P.O. Box 9617, Kotoka Int. Airport, Accra
- Kenya:** Worldwide Church of God, P.O. Box 47135, Nairobi, Kenya
- Mauritius og andre øyer i Det indiske hav:** Ambassador College, P.O. Box 888, Port Mauritius
- USA (verdenshovedkvarteret):** Worldwide Church of God, P.O. Box 111, Pasadena, California 91123

DETTE HEFTET ER UTGITT GRATIS AV GUDS VERDENSD-VIDE MENIGHET I OFFENTLIGHETENS INTERESSE.

Det er gjort mulig ved frivillige tiender og gaver fra menighetens medlemmer og andre som har valgt å støtte Kirkens arbeid. Bidrag mottas med takk. De som frivillig ønsker å hjelpe og understøtte dette Guds verdensomspennende arbeid, ønskes med glede velkommen som medarbeidere i dette store foretagende med å forkynde evangeliet for alle folkeslag.

24674/8606

